Над чим в жахливі дні війни
Гірка скорбота і жалоба?
Навкруг чийого стали гроба
Святої Греції сини?
Давно від сліз і крові змокла
Еллада в славній боротьбі,-
Що ж знов загрожує тобі,
Вітчизно горда Фемістокла?

Чом Сходу пишного тиран
Радіє на хисткім престолі?
Пророку вдячні чом і долі
В Стамбулі юрби громадян?
У Міссолонгу, серед храму,
Труна при олтарі стоїть,
Весь катафалк огнем блищить
В прозорім димі фіміаму.

В риданнях, скорбні і сумні,
Людей там сходяться громади.
Немов воскреслої Еллади
Лежить свобода в тій труні;
Немов погасла світла мрія
І знову чути дзвін оков,
І на поля її пішов
Грізний султан, а з ним Росія...

Царице вславлена морів!
Хвались не силою своєю,
А волелюбною душею
І доблестю своїх синів.
Високий розум, світоч віку,
Твій син, твій друг і твій співець

Знайшов дочасний тут кінець,
За справу борючись велику.

Як в океан тече вода,
Так час нестримно пропливає.
Те, що було,— уже минає,
Що є — минеться без сліда.
Мов хмари, зляжуть на твердині
Спочить натомлені віки,
І від руїнної руки
Поля обернуться в пустині.

Порти поглине час німий,
Міста загинуть старовинні,
Армади зникнуть бистроплинні,
Устане Карфаген новий...
Та серця подвиг благородний
Із уст прославиться в уста,
Могила Байрона свята
Як світоч буде в тьмі холодній.

Колись похилий, сивий бритт
Могильний пагорб цей покаже
І гордим внукам гордо скаже:
Тут благородний спить піїт!
Він прославляв отчизну щиро
І волі людської закон,
Він був Сократ, він був Катон,
Він переможцем був Шекспіра!

Він все під сонцем розгадав,
Він зневажав жорстокий фатум,
Над сяйвом генія крилатим
Він влади тьми не визнавав.
Лукава доля оголила

Облудні перед ним серця,-
Але палка душа співця
Осміяних не розлюбила.

Як у краю чужім упав
Він молодим на полі бою,-
Повитий чорною журбою,
Про нього скорбний грек сказав:
Свободі друзі і Елладі,
Ридайте нині від журби;
Лише тирани і раби
Його дочасній смерті раді.

---

* У Рилєєва — Бейрон.— Максим Рильський
Перекладач: М. Рильський